

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Forç de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' EXTINCIÓ DELS FRARES.

No no sé pas si ho he somiat ó si realment es cert; pero lo que vaig á contarvos si no es veritat, podria serho.

Se tracta de un convent de frares de un poble de Fransa. Al veure 's amenassats de una próxima expulsió celebran concell, deliberan y resolen aparedarse.

Comensan á fer provisions, omplan totas las bótas del seller, amaran cals, preparan morter, apilotan mahons, s' arremangan l' hábit y ab aquella activitat febril que desplega una guarnició lo dia avans del sít� de una fortalesa, comensan á tapiar portas y finestras ab mahó de plá.

La comunitat es numerosa, tothom treballa de gust, y en pocas horas aquell refugi de la soletat y de la oració queda aislat del mon.

Lo treball obra la gana, y aquell dia la comunitat vá fer un bon ferat al magatzém de las provisions. Un hermano grás com una bóta de set cargas, vá fer una juguesca y vá guanyarla. La juguesca consistia en menjarse tot un pernil per postres.

La satisfacció de la carpanta dona gran alegría, y aquell dia la comunitat vá celebrar un tiberi de jochs y dansas, bromas y gatadas.

—¡Qué vingan los enemichs de la religió! cridava el pare guardiá mentres se l' hi movian las barba lleras; que vingan. ¡Primer morir que rendirnos!

Per fi de festa la comunitat en massa vá jugar á amagá esquesnas.

Y després... á la nona.

Aquella festassa, may celebrada, vá rompre fins á cert punt la disciplina; y la gresca y 'l tiberi ván repetir-se l' endemá, l' endemá passat y l' altre dia. «Ab bons tallis y bons tragos fá de bon passar la vida, incomunicats ab lo mon» deyan los frares més sibiritas.

Y mentres los més vells jugavan á narissas ab lo porró sobre la taula, los més joves y ágils, jugavan á geps en la gran sala del convent.

«Si aixó es guerra, exclamava un cuyner, ni may hi haja pau.»

Però una bóta de ví bó y un home valent aviat s' acaban. Panxa plena dona alegría; pero també l' alegría té un terme, y la alegría dels frares vá comensar á anar com una candela cap per avall, quan després de tots aquells desordres vá notar lo pare raboster la gran baixa que havian fet las provisions.

—¡Qué fém? preguntava tot estamordit.

—Obrim una gatenera dissimulada; deya un novici, y l' més prim d' entre nosaltres qu' hi passi y vaja á provehir á las casas de aquellas personas caritativas que tenen bona voluntat al convent.

—May, responia un frare aixut de genit y de galtas: una petita gatenera seria una bretxa pels nostres enemichs.

—¡Homes sense fé! cridava 'l pare guardiá, sempre ab aquell eloqüent moviment de barbelleras. ¡Homes sense fé, que no sabéu que l' omnipotencia divina y la misericordia del Cel son inagotables; que no 'us recordéu del corp que duya un pá á Sant Geroni, de la ballena que trasportava á Jonás, del mateix Jesucrist que multiplicava 'ls pans y 'ls peixos!... ¡A la capella tots, y á pregar per que s' augmentin las provisions!

Ni las oracions, ni l' aigua de Lourdes ab la qual varen ferse aspergis al rebost ván servir de res. Las provisions anavan minvant de una manera desesperadora. Un dia vá acabarse tot ménos lo ví. Però ¡que havian de ferne aquells angels de Dén del ví no més.

Alguns s' haurian rendit; pero n' hi havia d' altres qu' estavan posseits d' una santa energia per alentiar als débils. La paraula «rendició» vá esborrarse del diccionari. La pare guardiá vá amenassar ab l' emparedament dintre de la seva celda respectiva, sense menjar ni beure, al frare que arribés á proferir aquesta paraula.

Tota la comunitat vá fer forsas de flaqueza, y aquell dia memorable al refetó ván servir, degudament bullit, le cuiro de totas las cadiras de baqueta.

¡Ab quina abnegació varen rosegarlo!

Al dia següant encare ván tenir un recurs, fent caldo ab los hábitos greixosos dels llechs encarregats de la cuyna, y ab los ossos del teclat de l' orga.

Però al dia següent, ja no 'ls quedava res.

Llavors arribá l' hora de las grans resolucions. Y com que las corrents de la energia continuavan dominant, vá acudir-se á aquell extrém horrorós, que segons contan certas novelias, emplean los naufrechs, quan ja no 'ls queda res per menjar. No hi ha remey: ja que aixís com aixís tots han de morir, més val sacrificarne un de sol, per aplacar la fam dels altres.

Un proposava que las sorts se fessin á palletas; pero vá predominar lo sistema del as d' oros. Se ván anar distribuint las cartas del joch y l' infelís á qui l' hi vá tocar l' as d' oros, vá ser la víctima designada.

¡Escena cruelly horrorosa que vá anarse repetint fins que de la comunitat ja no 'n quedava més que mitja!

Llavors los sacrificis se feyan dia per altre; més tart cada tres dias un.

—¡Qui sab! exclamava 'l pare guardiá que ab aixó de l' as d' oros hi tenia molta sort. Potser mentres tant pujarán los nostres, y podrém des-

aparedar lo convent, després d' haver alcansat la més portentosa de las victorias.

¡Esperansa vana! Al dia següent l' hi tocava l' as d' oros á n' ell, y com qu' era gras y sapat y duya una magnífica cansalada, ls restos d' aquella fogosa comunitat ván tenir aliment sá y nutritiu per tota una senmana.

Al últim no ván quedar més que tres frares, y dos d' ells ván avenirse, resolent amarrar al tercer, que 'ls era molt antipátich, á l' hora en que dormís. Aixís ho varen fer, prescindint de la sort y de tota formalitat.

Però quan ja d' aquest infelís no 'n quedavan més que 'ls ossos, los dos últims frares plens de desconfiansa se tancavan dintre de la celda per fugir l' un de la sorpresa del altre. Desgraciadament pèl més débil, un dia l' més fort, incitat per una fam de llóp que 'l treya de la cova, vá anar ab un martell y una escarpra al quarto del company, vá espanyar la porta... y 'l resto no cal descriurho. Un lluyta desesperada, un cadáver, y una olla al foch esplicavan clarament tot aquell misteri.

L' últim frare, com lo cocodrilo, menjava y plo- rava al mateix temps.

Finalment, al cap d' una senmana, quant cansada del silenci que á dintre del convent se observava, la policia vá desapareadar los portas, després de practicar un detingut registre, vá trobar á l' últim frare al refetó, sense camas y ab un os á la boca.

Aquell infelís avants de rendirse, s' menjava á sí mateix.

P. K.

DIHEN que á Ripoll hi ha un regidor tant ben ensenyat, que quan un dels seus companys s' atreveix á contradir á l' alcalde, l' hi atia una garrotada.

Y 'l pobre que la rep, parodiant als moros que dihen «Dén es Dén y Mahoma 'l seu profeta», respon: «L' alcalde es l' alcalde, y qui tinga un nyanyo que se 'l curi.»

Ha mort á Santader á una edat avansada lo patriici D. Joseph Maria Orense, marqués de Albaída, de qui pot dirse ben bè qu' era 'l patriarca de la democracia espanyola.

Lo seu amor á las ideas de progrés era antich y arrelat, de manera que no hi ha á Espanya un demócrata que no l' estimés y no l' hi professés gran veneració y respecte.

**

Ell no poden dur anells inflamables.
¡Com que 's creman tant aviat!

Una pobra demana caritat, y una senyora compassiva sabent que aquesta pobra té un fill l' hi regala uns pantalons usats.

Quan arriba de retorn á casa seva, lo noy de la pobre al sentir que l' hi han regalat uns pantalons per ell, se 'ls mira ab detenció y exclama:

—Teniu, ja 'us heu deixat enganyar. ¿Qué no véyan aquest forat?

En las carreras de caballs del dia 5 de Novembre vá disputarse la segona carrera un caball batejat ab lo nom de *Canova*.

Darrera d' ell vá corre un' euga anomenada *Miss Pretention*.

Derrera de *Canova Miss Pretention*..... Vaja, la seva dona.

Tothom sab que l' ex-cabecilla Pérula ja es á l' Habana ab un os á la boca.

Donchs apenas ha sigut nombrat lo pare jefe de Hisenda, tot desseguit han donat un empleo al fill.

Ab aixó dels carlins empassats succeheix com ab las sangoneras. La filla de una sangonera es un' altra sangonera, y tant bona per xuclar es la sangonera mare com la sangonera filla.

L' escena passa á Marsella durant l' expulsio dels frares. Aquestos surten del Convent afilerats de dos en dos y cantant lo *Magnificat*.

Los liberals casi fan coro ab ells.

Perque 's liberals fregantse las mans de gust, si no cantan lo *Magnificat*, exclaman:—¡Home, magnífich!

Lleó XIII ha fet un nou sermó, en lo qual declara que no es libre.

Y té rahó 'l Papa.

No es libre, perque 'ls jesuitas y 'ls dominicos lo tenen prés.

A Madrid hi ha hagut carreras de caballs repartintse premis de 90 mil duros.

Ja 'n saben; en l' Espanya conservadora dona més la carrera de caball que la de mestre d' estudi.

A Córdoba y á Barcelona los fusionistas s' han encarregat dels teatros, precisament en los días en que en casi tots los d' Espanya 's representa 'l *D. Juan Tenorio*.

A Córdoba 'l marqués de la Vega de Armijo y á Barcelona en Balaguer, ab los seus discursos han representat lo protagonista de l' obra de 'n Zorrilla.

La fusió ha arribat al final del acte, en que 'l Tenorio diu:

«Llamé al Cielo y no me oyó
y pues sus puertas me cierra,
de mis pasos en la tierra,
responda el Cielo, no yo.»

Lo públich del galliner aplandeix.

L' *Esquella de la Torratxa* ha publicat aquesta senmana una intencionada caricatura sobre 'l fatori del Tivoli. Representa un grupo de periodistas que 's dirigeixen á la porta, mentres lo director de la *Crónica*, la vestit de miliciano y un redactor de la *Bomba* ab un' arma á las mans, los hi tan-can lo pas, dihent:

—¡Atrás paisanos!!!...

Al edifici de la Direcció de la Deuda, establert á Madrid hi ha goteras, y aquests últims días de pluja hi queya á dintre molta aygua.

De lo qual resulta lo que ja sab tothom. Que moltes vegadas los titols de la Deuda 's tornan papers mullats.

Lo fiscal del Tribunal Supremo, qu' es un fiscal de *mena*, després de publicar una circular escitant lo zel dels fiscals d' imprenta, n' ha publicat un' altra, encaminada segons dihen á robustir lo principi de autoritat.

—Desenganyarse, deya un intel·ligent: si volen robustir á l' autoritat conservadora, que 's deixin de circulars, y que l' hi dongan l' oli de fetje de bacallá.

A Hungría se celebravan eleccions, y una

dona guapíssima vá anunciar en los periódichs, qu' estava disposada á donar un petó, á tots los que votessin la candidatura del novelista Jokay.

A aquesta dona tant amable y entusiasta se l' hi vá seguir causa pèl delictes de corrupció electoral.

Aquí á Espanya lo menos l' hi haurian denat un estanch.

Algú que vol ser polit, de las irregularitats ne diu *filtracions*.

Está bé.

Convinguém donchs en que la canyería conservadora está plena de forats.

Lo govern sembla que tracta de concedir la grandesa d' Espanya al Conde de Toreno.

Casi sería més apropiat que l' hi concedissen la *gruicaria* d' Espanya.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Mata-dolores*.
2. ID. 2.ª—*Peresa*.
3. MUDANSA.—*Talla, Palla, Dalla*.
4. ENDEVINALLA.—*La y grega*.
5. LOGOGREFO NUMÉRICH.—*Ramon*.
6. CONVERSA.—*Cassino*.
7. TRIANGUL DE PARAULAS.—*Mirall*
Mira
Mir
Mi
M
8. GEROGLIFICH.—*12 dotzenas fan una grossa*.

Han endevinat totes vuit solucions los ciutadans Grapas, Ex-Bolea n.º 2, Un Recoletó, Dos pica-pinyas, y J. C. Puntarri; n' han endevinadas 7 Lo del Llobregat y Enrich San Pons; 6 Pere Gras; 5 T. B. de Buda y Angulós; 4 Nyapus, Pau dels Timbals y Pá y naps; 2 Sicuterat y Lambert Comellas; y 1 no més Un Ayguader y Pere Pau de la Fona.

**FRUYTA
DEL TEMPS**

colecció de poesias originals per
JULIO F. GUIBERNAU
(C. GUMÀ.)

Es una obra qu' ha merescut elogis de casi tota la premsa de Barcelona, forma un volum en octau de mes de 200 pàginas, imprés ab esmero, bon paper y costa sols **10 rals.**—Lo trobaran de venta en las principals llibrerías y en la llibrería de Lopez, Rambla del mitj, 20.

XARADAS.

I.
Es ma primera una lletra
y la segona també;
una planta es tersa y quarta
que put més qu' una guinéu.
Una tot, pobre, m' estima
y jo no m' hi casaré
perque per més qu' es molt rica
no vull fer riure á la gent.

RAFEL CURENYA.

II.
Vos dich que la dos y tres
no dona gaire primera;
necessita molta tot
que l' estudia y qui l' ensenya.

VINAGRERO.

ACENTÍGRAFO.

Segons del modo que 'm diguis
soch un riu molt conegut
ó bé soch lo nom que 's dona
al home, en sa juventud.

PEPET CERILLA.

MUDANSA.

Del ivern soch una fruyta;
soch propietat sois del home;
se diu al que ven molt ví,
y sent santa, soch un poble.

MARIMONERA.

TRENCA-CLOSCAS.

Ganas de Tocino.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un poble de Espanya.

RESPINGUL.

CONVERSA.

—Peret, ja sabs la novetat.
—Are t' ho volia preguntar.
—Renoy! ja 't dich jo qu' hem patit.
—Tu tot t' ho guanyas; que hi ha.
—Es cosa molt seria; la Pepa...
—Ruch; digas d' una vegada; ¿que té?
—Are ja hem dit lo seu estat.

MACARI BUNYOL.

TERS DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab sí abas que llegidas vertical y horizontalment diguin; la 1.ª ratlla una cosa que te qua; la 2.ª un nom de dona y la 3.ª un altre nom de dona.

PARE XIERA.

GEROGLIFICH.

IX I
7777777
E

UN TAPÉ Y F. DE T.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Dionisi Dinorho, Enrich Sanpons, Tres Mes, Un Recoletó y Perfectíssim.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Joan Tastardinas, Lo del Llobregat, J. E. Puntarri, Anónima, Víctor Ferrer, Jaume Barniella, Un Adroguer, Valenti Julivert, O. R., A. Cullis y Pujol, y Un Sant Feliuhense.

Ciutadans Dionisi Dinorho y Tre. Mes: Passat de las xaradas no pot insertarse res més.—Recoletó: Publicaré lo quento, un quadrat, un rombo y un logogrifo.—Enrich Sanpons: Idem un rombo de vosté.—Grapas: Idem la conversa.—Leandro: Gracias per la carta, si bé ja comendré que la seva molta extensió no 'ns permet insertarla; gracias també per las dugas fullas.—Quirset Quirsá y S. D. Ripollet: Se 'ls agraeixen las noticias qu' envian.—Pepet Negre y Farigola: La poesietta arreglada podrá insertarse.—S. Gomila: Aprofitarem lo sonet *Lo mon*.—Victor Soler: Idem casi tot lo de vosté.—Abecedari: Lo fondo de la seva poesia es frivol.—I. S. C. Cardona: La noticia es grave, y antes de donarla en un periódich hauria de posarla en coneixement dels Tribunals.—Angel Salabert: Publicaré lo gerooglifich.—J. Anguera y Anguera: Idem un cantar y 'l gerooglifich.—A. Solá y Vidal: Insertaré lo que 'ns envia.—Antiguo suscriptor de la Campana: Los números que vosté 'ns ofereix, sempre que la colecció siga ctmplerta no 'ls hi podem pagar més que al préu ordinari.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

LA CAMPANA DE GRACIA
TEATRO DEL TÍVOLI.—D. JUAN TENORIO.

—Aquí me tienes, D. Juan,
y hé aquí que vienen conmigo
los que tu eterno castigo
de Dios reclamando están.

JF
1876